

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ, έτών 50.
ΝΤΙΚ ΦΡΑΙΖΕΡ, άνεφιός της, έ-
τών 27.
Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ, πολυκατομιριού-
χος, έτών 24.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΤΟΥ ΑΝΥ ΜΑΒΕΝΤΟΝΖ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Η Κα Φραϊζερ κεντάει στο σαλόνι της. Ο Ντίκ μόλις άποτέλειωσε το σούπ του. Έχει έσπασει τα πόδια του στη φωτιά του τζακιού με μακαριότητα και καπιζέι).

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ. — Λοιπόν, άγαπητέ μου άνεφιέ, έξακολουθής να βλέπεις τόν κόσμο ρθίνω, άνάμεσα από τούς καπνούς του τσιγάρου σου;

ΝΤΙΚ (μέ ξεγνοιασιά). — Ροδινότατον, θεία μου !..

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ. — Φαντάζομαι, ώστόσο, ότι ύστερα άπό αυτά που θα σου πώ, θα άρχισής να τον βλέπεις κάπως πιο σκούρο !..

ΝΤΙΚ (άταξήτοια). — Με τρομάρατε φορητά, θεία μου !..

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ (πεισιμωμένη). — Λοιπόν, ναι, άμυαλε... Ξέρω το, πως από σήμερα και πέρα ουτε τή χρέση σου θα σου πληρώνω πεία, ουτε στον θείο σου θα μεσολαβώ έννοικά, κι ουτε θα σε βοηθήσω πεία στο μέλλον... Η τελευταία έκδοσίσεις σου, που μπορώ άκόμη να σου προσέχωρ, είνε μονάχα ή έξής...

ΝΤΙΚ (άπαθήςτατος). — Παά, θεία μου ;

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ (άπορασιτικά). — Νά δεχθής το συνοικείο που σου προτείνω... Νά παντρευθής τή δεσποινίδα Φέργκους !..

ΝΤΙΚ (άνυπρόδωτας τρομαγμένος). — Τι σάς έκανα, καλή μου θεία, καί ζητάτε να με...άταυχορίστε;

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ. — Α, μά δέν ίπυξέρσαι πεία... Οι συχωρεμένοι οι γονείς σου σου άφησαν τόση περιουσία, τήν όποία άντί να έξμεταλλευθής και να τήν μεγαλώσης, τήν σιατάλυσής δεξιά κ' άροστερά, μέ τις άμυαλώσεις της έργένικης ζωής σου... Πρέπει λοιπόν να παντρευθής, έπιτέλους !..

ΝΤΙΚ (έκθαμβός). — Θεός σχορός' τους, τούς καλούς μου γονείς, μά ίπυθέτω πώς έκείνα που μου άφησαν, θα τα περιφρονήσε κ' άνα; πτωχέτους έμποράκους άκόμη... Ένώ έγώ, σάν μοναχοπαίδι του ένα; πτωχέτου, τή δεχτήκα-φυσικά-μέ ίερή συγχίνωση...

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ (έίρωνικά). — ...Και τή σιατάλυσής μέ πιο ίερή συγχίνωση άκόμη !.. Έλα, έλα... Νά σου λείπουν αυτά... Ένα κ' ένα κανόνι δνώ : Η θά παντρευθής τή δεσποινίδα Φέργκους, ή κ' έγώ κ' ο άνδρας μου θα πάψουμε πεία να ένδιαφερόμαστε γιά σένα !..

ΝΤΙΚ.—Μά, θεία μου, ποτέ μου δέν έστρεφα ξεχωριστή σιατάλεια στο γάμο...

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ (αυστηρά). — Στο έξής θα τρέφής !..

ΝΤΙΚ. — Κι' ουτε έλάτρεσα ποτέ μου καμμία δεσποινίδα...

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ.—Στο έξής θα λατρεύής τή δεσποινίδα Φέργκους !..

ΝΤΙΚ (τραγικά). — ...Μά ουτε τήν ξεχώ κ'άν και στην όψη της άκόμη !..

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ. — ...Στο έξής θα τήν έξής !.. Ατόψη κιάλας θα τή γνωρίσης, γατί θα τή φιλοξενήσουμε κάμποσες ήμέρες, όσο να τή ταϊράξετε και ν' άγαπήθητε τρελλά άναμεταξή σας !..

ΝΤΙΚ. — Καλέ μέ τι άπάθεια τον λέτε, θεία μου !.. Ν' άγαπηθώμε κιάλας τρελλά, σέ λίγες ώρες, δυό άνθρωποι που χθές άκόμη ουτε ύπνωσάδωμαστε ό ένας τήν ύπαρξή του άλλου ;

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ. — Ξέρεις, Ντίκ, ότι μέ παρακάλεσ μέ τις άνυλογίες σου ; Λοιπόν, φεύγω τώρα γιά κάνα-δυό ώρες, καί πρίν σορωρίσασί θά γυρίσω... Έσώ, έντομηταξή, γίνεσαι το σμάκν σου, γατί το βράδυ θα δευτήσουμε μαζί μέ τή δεσποινίδα Φέργκους, που θάρη άπό τή Γλασκώδη μέ το τραίνο κατ' τις έξής... Ψρεθούσα, λοιπόν, Ντίκ, και σέσφου φρόνιμα, παλι μου... Φρόντισε να τρανής άτόψη χαριτωμένος, γόνι κ' έλαστικός... Πρόκειται περί προκίας έκατομιριών... Α, έξήσασ να σου πώ : Άν έντομηταξή έρθε άπό το μεστικό γραφείο ή κινωρία διδασκάλίσσα της κόρης μου, ή δεσποινίς Μπόλτον, κράτησέ τήν... Νά περιμένη λίγο κ' έρτασα !..

ΝΤΙΚ (μέ άνία). — Καλά, θεία μου !..

(Μένη μόνος, βηματίζει νευρικά και καπιζέι ασάβαστα. Μορμουρίζει λογών-λογών έλαστικές έναντιον του γάμου των παρωμένων δεσποινίδων, των στοργικών θείων, των επροσηγημένων και επροσηγητών, και στα τελευταία διδουλοστέλει μία και καλή τή δεσποινίδα Φέργκους, τή Γλασκώδη, τή σμάκν του και τή θεία του. Ξαφικά ένας χτύπος διακριτικός άκούγεται, ό Ντίκ φωνάζει «Έμπρός !», και στο κατώφλι τής πορτας φαίνεται μία θελκτική άπλουτημένη δεσποινίς, μέ άρροτικό παρουσιαστικό).

ΝΤΙΚ.—Μήπως είσθε ή δεσποινίς Μπόλτον, ή κινωρία διδασκάλίσσα ;

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ (δισταχτικά). — Μάλιστα, κύριε... Είμαι ή δεσποινίς... ή δεσποινίς Μπόλτον...

ΝΤΙΚ.—Καλά το μάγεψα, λοιπόν !.. Όρίστε, ματιαζέ!... Καθήστε... Η θεία μου κυρία Φραϊζέ, σάς παρακαλεί να τήν περιμένετε... Όπου και να είνε, θα έπιστρέψη!... Έχει άρκετή όρα που βγήκε... Α, συγγνώμη γιά τήν παράλειψή... Έπιτρέψτε μου να συστηθώ : Ντίκ Φραϊζέρ, άνεπιός της κυρίας Φραϊζέ ρ !

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ (χαμογελώντας ταχαλικά). — Χαίρω πολύ, κύριε Ντίκ !..

ΝΤΙΚ. — Κι' έγώ χαίρω ένπεροβόλικά, δεσποινίς !.. Κι' από

πότε θα σάς έχουμε στο σπίτι ;

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ. — Άγνοώ... Δέν κανονίσαμε άκόμη τίποτε, μέ τήν κυρία θεία σας !..

ΝΤΙΚ. — Κρίμα !.. Έλπίζω όμως να 'θήτε σέ τελική συμφωνία και να μείνετε στο σπίτι...

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ. — Όποτε θα χαρήτε κ' έσείς γι' αυτό ;

ΝΤΙΚ (συγχιμένος). — Όχι... Άπληδη, παρνόν, ναι... ναι... Πολύ θα χαρώ, πώς χάριν της εξαδελοφούλας μου, ή όποία θα είνε έντυχη νάχη μέ τόσο χαριτωμένη και σοφή διδασκάλίσσα, σάν κ' έσάς, δεσποινίς !..

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ. — Ψ, ώ !.. Τί χαλάς, από φιλοφρονήσεις, κύριε Ντίκ !.. Τόσο λοπόν άγαπάτε τήν έξαλεφρούλα σας ;

ΝΤΙΚ. — Τρελλότατομα !.. (Μέσα τον) : Και σου είνε μία άντιόφρη μονοίτια πρώτης δυνάμεως !.. (Φωναχτά) : Κι' όχι μόνο ή εξαδελοφούλα μου, αλλά κ' όλα τ'α παιδάκια μου άρδούν γενναίως... (Μέσα τον) : Τί έννοχητικά ζώδια !.. Θά τάρω χνα σέ μέ στήνια με νερό, άν τ'α είχα όλα μαζί του χεριού μου !.. (Φωναχτά) : Γιατί δέν άμυθάλλω ότι κ' έσείς θά τα συπαθήτε, έφσον άρεφώσατε τή ζωή σας σ' αυτά !.. Κι' όμως, ενώ είνε τόσο ύψηλό κ' ένγενικό το έπάγγελμά σας, άκρωδώς αυτά που ένδργετοινάτα άπό εσείας κατά σάς, δέν είνε σέ θέσι — έξ αίτιας τής μακρης ήλικίας των — να έκτιμήσουν τις προσπάθειές σας !..

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ (μέ έγκαρτερήσι δθην). — Τι να γίνη ;... Αλλά όστόσο είνε ή μοίρα μου κ' ή...άδυναμία μου συγχρόνος... Τά λατρεύω τα παιδάκια !..

ΝΤΙΚ. — Ψ, κ' έγώ τ'α λατρεύω, δεσποινίς... Και θα τ'α άγαπούσα περισσότερο, άν... άν... ήσαν και δικα μου !..

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ (μέ πλάνο και ταχαλικο χαμόγελο). — Εύχολο να τ'α άποχτήσετε !..

ΝΤΙΚ (κατασυγχισμένος). — Ουτε λόγος να γίνετα... Μά πώς ; Έδώ χρειάζεται...συνεργασία γιά τήν άπάκησί τους, και μάλιστα κατόπιν γάμου...

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ. — Και φυσικά... Κατόπιν γάμου, βέβαια, ένσηνημένου άπό τήν έκκλησία... Γιατί δέν δοκιμάζετε κ' αυτές τις θυρήτες κ' άγνές χαρές του σιζήγιο και του πατέρα ;... Δέν βαρεθήσατε τήν άκατάστατη νεανική ζωή σας ;

ΝΤΙΚ (μέ έλικρινή άπελτίσια). — Δυό πράγματα μ' έμποδίζουν σ' αυτό... Πρώτα, είμαι φτωχός...

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ.—Έργασθήτε, τότε... Δέν χρειάζονται πολλά πράγματα και χρήματα, γιά να έντυχηγί άληθινά ένά νεαρό ζεύγος, το όποιο λατρεύει κ' έκτιμάται άφραθία !..

ΝΤΙΚ. — Κι' ύστερα... ύστερα...

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ (λοξουκτιάζοντας μέ άπορία τάχα). — Κι' ύστερα ;...

ΝΤΙΚ (τραυλιζοντας). — Ύστερα, που νάβρω μέ τόσο γοητευτική σύντροφο... τής ζωής μου... και μητέρα τών...μελλόντων παιδιών μου... πού να μέ δεχτή γιά σύζυγό της ;... Τά πενήρα οικονομικά μου μέσα δέν μου άφήνουν ένδύ περιθώριο να ψάξω γιά να τήν βρω !..

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ (άπελτέστα). — Ζητήστε τήν και σέ κατώτερα κοινωνικά σιατάλεια... Άρχει να είνε νοκαυρούλα και να συγχρετώγη τα προσόντα της όμορφιάς πού ζητάτε...

ΝΤΙΚ (ρίχνοντας τόν κίβο). — Έσείς, είσθε νοκαυρούλα, δεσποινίς ;...

Δίς ΜΠΟΛΑΤΟΝ (έκαρδομένη στα γέλια). — Πολύ βασιστικός είσθε, κύριε Φραϊζέρ !..

ΝΤΙΚ (μέ όρημ ή και πάθος). — Καθόλου, δεσποινίς... Και να σάς έξομολογήθω τήν άλήθεια, από καρδιά ή θεία μου μέ πεία να παντρευτώ... Όλο γιά προίκες μεθ' εμάς... Μά έγώ έχω κ' ένγενικότατο αισθητά... Είμαι σπατάλος ίσως, μά θα γίνω οικονομός

(Η συνέχεια εις τήν σελ' 109)

Αντήλλαξαν ένα θερμό φιλή...

